

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 27/2011-6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. januára 2011 predbežne prerokoval sťažnosť B. K., S., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu a inú ochranu postupom a rozhodnutím Krajskej prokuratúry v K. č. k. Kc 277/10-8 zo 16. decembra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť B. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. januára 2011 doručená sťažnosť B. K., S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na súdnu a inú ochranu postupom a rozhodnutím Krajskej prokuratúry v K. (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. Kc 277/10-8 zo 16. decembra 2010.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ viedol súdny spor o náhradu škody spôsobenú porušením povinnosti voči Ž. so sídlom v B. a Slovenskej republike, zastúpenej Ministerstvom dopravy, pôšt a telekomunikácii so sídlom v B. V súdnych konaniach

úspešný nebol, preto použil mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie. Keďže ani s týmto úspešný nebol, požiadal generálneho prokurátora Slovenskej republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) o podanie mimoriadneho dovolania, čomu však vyhovené nebolo. Posledná negatívna odpoveď na opakovanú sťažnosť o jeho žiadosti prišla z krajskej prokuratúry. S týmito rozhodnutiami nie je spokojný, pretože príslušné orgány nepostupovali dôsledne v zmysle príslušných právnych predpisov. Žiadal, aby ústavný súd vec prešetril dôsledne, pretože je toho názoru, že jeho nároky boli a sú plne odôvodnené. Napriek tomu, že bol zastúpený advokátom, nebol úspešný, preto žiadal o poskytnutie ochrany ústavný súd a o ustanovenie advokáta pre konanie pred ústavným súdom.

Krajská prokuratúra prípisom č. k. Kc 277/10-8 zo 6. decembra 2010 konajúc z poverenia generálneho prokurátora nevyhovela sťažovateľovi na podanie mimoriadneho opravného prostriedku na Najvyššom súde Slovenskej republiky.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo

návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Predmetom sťažnosti je tvrdenie sťažovateľa, že postupom a rozhodnutím krajskej prokuratúry č. k. Kc 277/10-8 zo 16. decembra 2010 došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú ochranu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného opráva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (mutatis mutandis rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 138/02 a v ňom citovaná judikatúra).

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. To sa týka aj rozhodnutí orgánov prokuratúry. Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takej interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (napr. I. ÚS 13/00).

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajskej prokuratúry vyplýva:

„Dovolací dôvod podľa § 243f ods. 1 písm. a/ OSP s poukazom na ust. § 237 písm. f/ OSP spočíva v postupe súdu, ktorým znemožní účastníkovi konania realizáciu procesných práv priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom. Musí však ísť o znemožnenie realizácie konkrétnych procesných práv, ktoré by inak účastník mohol pred súdom uplatniť a z ktorých bol v dôsledku nesprávneho postupu súdu vylúčený. O takýto prípad v danej veci nejde.

K Vašej námietke, že súd je povinný zaoberať sa všetkými dôkazmi, ktoré účastník navrhne uvádzam, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov tak, že by bol povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Súd je oprávnený posúdiť dôkazné návrhy a rozhodnúť o tom, ktoré z týchto dôkazov vykoná (§ 120 ods. 1 veta druhá OSP).

Neobstojí Vaša námietka, že súdy sa neriadili petitom návrhu. Žalobný návrh ste v priebehu konania viackrát rozširovali a súd vždy pripustil jeho zmenu (č. 1. 93, 116, 130 súdneho spisu). Pri rozhodovaní sa súdy riadili žalobným návrhom.

Nestotožňujem sa s Vaším názorom, že rozhodnutia súdov sú nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Súdy pri odôvodňovaní svojich rozhodnutí postupovali spôsobom, ktorý záväzne určuje § 157 ods. 2 OSP. Z rozhodnutí je zrejmá nadväznosť medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej.

Nesprávnym právnym posúdením veci (§ 243f ods. 1 písm. c/ OSP) je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávne právne posúdenie veci ide vtedy, ak súd posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnou normu síce správne určil, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

Preskúmaním spisového materiálu som nezistila ani tento dovolací dôvod.

Súdy na danú vec správne aplikovali právne predpisy platné a účinné v čase vzniku škody (zákon č. 88/1968 Zb. o predĺžení materskej dovolenky, o dávkach v materstve a o prídavkoch na deti z nemocenského poistenia v znení neskorších predpisov a zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom). Tieto právne predpisy si aj správne vyložili.“

Podľa názoru ústavného súdu uvedený postup krajskej prokuratúry z poverenia generálneho prokurátora pri odôvodňovaní právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny. Skutočnosť, že sa sťažovateľ nestotožňuje so skutkovým hodnotením a následne s právnym názorom krajskej prokuratúry, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti toho názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jej právny názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom, v danom prípade krajskou prokuratúrou, by bolo možno uvažovať v prípade, ak by sa ten natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný výklad krajskou prokuratúrou takéto nedostatky nevykazuje. Danú vec a odôvodnenie rozhodnutia treba vnímať komplexne a vo vzájomných súvislostiach. Z nich vyplýva, že krajská prokuratúra nezistila také skutočnosti, ktoré by zakladali dôvod na podanie mimoriadneho opravného prostriedku v prospech sťažovateľa. Za týchto okolností bolo potrebné sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú odmietnuť.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2011